మొదటి సినిమా

సుధా .కె.ప్రసాద్

భారతీయ చలనచిత్ర రంగంలో దర్శకత్వశాఖలో ప్రవేశించి, తమదైన ముద్రవేసి, పేరు తెచ్చుకున్న మహిళలని వేళ్ళ మీద లెక్కపెట్టవచ్చునేమో. క్రిందటి నెలలోనే, తెలుగింటి ఆడపడుచు తమిళ చలన చిత్ర రంగంలో తన మొట్టమొదటి చిత్రాన్ని రూపొందించి, ప్రేక్షకాదరణని పొందారు. ఆరున్నర సంవత్సరాల పాటు ప్రముఖ దర్శకులు మణిరత్నం గారి వద్ద దర్శకత్వ శాఖలో సహాయకురాలిగా పనిచేసిన ఆమె మొదటి సినిమాని తన గురువుగారి పంథాలోనే బలమైన ఎమోషనల్ కథతో రూపొందించి తమిళ ప్రేక్షకులని ఆకట్టుకున్నారు. ఆ సినిమా నిర్మాత కూడా తెలుగింటి ఆడపడుచే కావడం ఇంకో విశేషం..! ఎల్వీ. ప్రసాద్ గారి మనుమరాలు మనో అక్కినేని నిర్మించిన 'ద్రోహి'(సెప్టెంబర్ , 2010న ఈ సినిమా విడుదలైంది) అనే తమిళ చిత్రానికి దర్శకత్వం వహించిన **సుధా.కె.ప్రసాద్** గారితో ప్రత్యేక ఇంటర్వ్యూ ఈనెల కౌముది పాఠకులకి ప్రత్యేకం.

చిన్నతనంలో..

మా నాన్న రాధాకృష్ణగారి స్వగ్రామం విజయవాడ దగ్గరలోని మందడం. అమ్మ పాండురంగాబాయ్‌గారిది గుడ్లవల్లేరుకి పక్కనున్న అంగలూరు. నాకు ఊహ తెలిసే సరికే అమ్మా, నాన్నా ఇద్దరూ మద్రాసులో స్థిరపడ్డారు. ఇద్దరూ డాక్టర్లే. నేను ఇంట్లో పెద్దమ్మాయిని. నా తర్వాత ఓ తమ్ముడు, ఓ చెల్లి. నా స్కూలు చదువు అడయారులోని శిష్యా స్కూల్లో జరిగింది. అదొక ప్రత్యేకమైన పద్ధతిలో నడిచే స్కూలు. జనవరి నుంచీ మళ్ళీ జనవరి వరకూ ఒక విద్యా సంవత్సరం. యేడాదిలో రెండు సార్లు దీర్ఘకాలిక శెలవులు ఉండేవి. ఆ సమయంలో తాతయ్య గార్ల ఊళ్ళు వెళ్ళడం ఎంతో సరదాగా ఉండేది. తరచూ ఆంధ్రా వెళ్ళే అవకాశం ఉండడం వల్ల మద్రాసులో స్థిరపడినప్పటికీ తెలుగు భాషా, సంప్రదాయాల పట్ల మమకారం, తెలుగు దనం ఎప్పుడూ మాతోనే ఉంది. శిష్యాలో చదువుకునే రోజుల్లో అడయారులో మట్టిరోడ్లే ఉండేవి. ఆ రోడ్ల వెంబడి హీరో సైకిల్

తొక్కుకుంటూ స్కూలుకి వెళ్ళడం మరచిపోలేని జ్ఞాపకం.

సినిమాలంటే ఆసక్తి..

ఎందుకోగానీ చిన్నప్పటినుంచే సినిమాలంటే విపరీతమైన ఆకర్షణ ఉండేది. ఆరోజుల్లో ఇంకా టివి చానెల్స్ ఇన్ని రాలేదు. కేవలం డి.డి.మాత్రమే ఉండేది. అందులో వచ్చే సినిమాలన్నీ భాషాబేధం లేకుండా చూసేదాన్ని. ఆదివారాల్లో వచ్చే ప్రాంతీయ సినిమాల్లో ఒరియా, బెంగాలీ, పంజాబీ.. అన్ని భాషల సినిమాలనీ సీరియస్‌గా చూస్తుండే దానిని. అమ్మ, నాన్నలకి నన్ను డాక్టర్‌ని చెయ్యాలని ఉండేది. చదువుమీద ఎక్కువ శ్రద్ధ పెట్టమని అంటుండేవారు. స్కూల్లో తోటి పిల్లలు భరతనాట్యం, వీణ లాంటివి నేర్చుకుంటున్నా నేను మాత్రం స్కూలు అవగానే ఇంటికి వచ్చేసి చదువుకోవడం, మహా ఐతే కొంచెంసేపు ఆడుకోవడం..ఇలా గడిచేది.

బహుశా ఏడో తరగతిలోనో, ఎనిమిదో తరగతిలోనో ఉండగా ఒక సినిమా చూడడం తటస్థించింది. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే ఆ సినిమానే నాకు 'ఎప్పటికైనా సినిమాలకి దర్శకత్వం చెయ్యాలన్న' భావం కలిగించింది. అది మణిరత్నం గారి 'పగల్ నిలవు' (పగటి చంద్రుడు). నన్ను అమితంగా ఆకట్టుకున్నది అందులో మణిరత్నం గారి కథ చెప్పిన విధానం. అది మణిరత్నం గారి మూడో సినిమా. మార్కెట్ పరంగా ఫ్లాప్ సిన్మా. నిజానికి అది మణిరత్నంగారికి వరుసగా మూడో ఫ్లాప్ సినిమా. చాలామంది 'ఇదేం సినిమా' అనుకున్నారు కానీ నాకు మాత్రం మనసుకి హత్తుకుపోయింది ఆ సినిమా. అక్కడ్నుంచీ మణిరత్నం గారి సినిమాలతో పాటు పెరిగానని చెప్పుకోవచ్చు. ఆయన సినిమాలతో పాటు తమిళంలో వచ్చే మంచి సినిమాలన్ని నాకు గొప్ప ఆకర్షణగా నిలిచాయి.

భారతదేశం మొత్తం మీద పోల్చుకుంటే తమిళనాడులోనే ప్రత్యేకమైన సినిమాలు ఎక్కువగా నిర్మాణమయ్యేవని అనిపిస్తుంది నాకు. విడిగా సమాంతర సినిమా అని కాకపోయినా, మెయిన్ సినిమాల్లోనే 'ఆఫ్‌బీట్', 'ఇండిపెండెంట్','ఎక్స్‌పెరిమెంటల్' అనదగిన సినిమాలు ఎక్కువగా వచ్చాయి. ఒక మహేంద్రన్, ఒక భారతీరాజా, ఒక బాలు మహేంద్ర, ఒక బాలచందర్, ఒక మణిరత్నం.. తమిళ చలన చిత్ర రంగాన్ని తమ కళాత్మక చిత్రాలతో సుసంపన్నం చేశారు. ఆ సినిమాలన్నీ ఎక్కువగా చూడడం వల్ల కూడా హైస్కూలు చివరి రోజులకి వచ్చేసరికి, ఎప్పటికైనా సినిమాల్లోనే నా ప్రొఫెషన్ చూసుకోవాలనిపించింది. కెమేరా వెనుకే ఉండాలి కానీ ఏ రంగంలో నేను రాణించగలను, ఎలా ముందుకి వెళ్ళాలి అనే అంశాల మీద అంతగా అవగాహనలేని వయసది.

నా ఆలోచనలు అలా సాగుతుండగా 11వ తరగతి అవగానే నాన్నగారు కొంతకాలం విశాఖపట్నానికి ఫేమిలీని షిఫ్ట్ చేశారు. అక్కడ టింపనీ స్కూల్లో 12వ తరగతి పూర్తిచేశాను. 1990 దశకం మొదట్లో, ఇంటర్మీడియట్ అయ్యాక అందరూ చదవాలనుకునేది ఇంజినీరింగో, డాక్టరో. మహ ఐతే డిగ్రీ తర్వాత ఎం.బి.ఎ చదవడాన్ని కూడా గొప్పగానే అనుకునే వాళ్ళు. నాన్నగారికి నన్ను పబ్లిక్ సర్వీస్ ప్రొఫెషన్‌లో చూడాలని ఉండేది. అందుకనే డాక్టర్ చదవమని ప్రోత్సహించారు. నాకేమో మనసంతా సినిమాలవైపుకే లాగుతుండేది. ఇంట్లో ధైర్యంగా చెప్పలేను.

డిగ్రీ చదువు..వివాహం..పిల్లలూ..పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేషన్

విశాఖలో చదువయ్యాక మళ్ళీ మద్రాసు తిరిగొచ్చేసి డిగ్రీలో చేరాను. హిస్టరీ మెయిన్ సబ్జెక్టు. అదయ్యాక ఐ.ఎ.ఎస్ చదివి పబ్లిక్ సర్వీస్ వైపు వెళ్తానని నాన్నగారిని ఒప్పించాను. డిగ్రీ చదువుతున్నప్పుడే సినిమాటోగ్రఫీ కోర్సుకోసమని పూనా ఫిల్మ్ ఇన్‌స్టిట్యూట్‌కి అప్లై చేశాను. ఐతే అర్హతలు సరిపోలేదని తిరస్కరించారు. చాలా బాధపడ్డాను. ఐనా సినిమాల మీదనున్న ఆసక్తి ఏ మాత్రం తగ్గలేదు.

డిగ్రీ చివరి సంవత్సరంలో ఉండగానే ఇంట్లో నాకు పెళ్ళి సంబంధాలు చూడ్డం మొదలుపెట్టారు. సరిగ్గా డిగ్రీ ఐపోగానే పెళ్ళి

చేశారు. నా సినిమా పేషన్‌కి తాత్కాలికంగా బ్రేక్ పడింది. ఇద్దరు పిల్లల తల్లిగా, గృహిణిగా బిజీ ఐపోయాను.

ఇద్దరు అమ్మాయిలనీ చూసుకుంటుండగా మావారు ఒక రోజు అన్నారు "నాకు తెలుసు..నువ్వు చాలా సాధించగలవు. నీకున్న తెలివితేటలు మరుగున పడిపోవడానికి వీల్లేదు..ఏదైన కోర్సులో చేరు .." అని. 1995 - 96 ప్రాంతాల్లో కంప్యూటర్ క్రేజ్ మొదలైంది. నన్ను కూడా ఏదైన కంప్యూటర్ ఇన్సిటిట్యూట్‌లో చేరి కోర్సులు చెయ్యమని మా వారు ప్రోత్సహించారు. ఎందుకోగానీ కంప్యూటర్స్ అంటే ముందునుంచీ నాకు ఎలర్జీ. ఇంక అందులో కోర్సు చెయ్యడమంటే అసంభవం..! అదే మాట మా వారికి చెప్పాను. (ఇప్పటికీ జస్ట్ ఇ-మెయిల్ చూసుకోవడం తప్ప కంప్యూటర్‌లో ఇంకేమీ తెలీదు).

ఇంకా ఏమి చేద్దామా అని ఆలోచిస్తుండగా మా డిగ్రీ కాలేజీ లెక్చరర్ ఒకావిడ "నువ్వు డిగ్రీ చివరి సంవత్సరంలో ఉండగా ఫారిన్ కాలేజీల్లో ఫిల్మ్ కోర్సులకి అప్లై చేస్తుండే దానివి కదా.. మరైతే ఇప్పుడు మన కాలేజీలోనే మాస్ కమ్యునికేషన్ కోర్సు మొదలుపెడుతున్నాం. అందులో చేరితే బావుంటుంది.." అని చెప్పారు. ఆ సూచన నాకు బాగా నచ్చింది. ఎందుకంటే మీడియాకి దగ్గరగా ఉండే కోర్సు అది. విషయం చెప్పగానే మా వారు వెంటనే ఒప్పేసుకున్నారు. "కోర్సు అయ్యా క ఏం చేస్తావు ?" అని అడిగారు. టీచింగ్ లోకి వెళ్తానని చెప్పాను. మా ఇంట్లో టీచర్లంటే దేవుళ్ళతో సమానం. అమ్మా, నాన్నా కూడా ఒప్పుకున్నారు.

ఆ విధంగా విమెన్స్ క్రిస్టియన్ కాలేజీలో మాస్ కమ్యునికేషన్స్‌లో పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్‌కి చేరాను. మొట్టమొదటి నుంచీ కూడా చదువులో నేను రాంక్ హోల్డర్‌ని. ఈ పి.జి. లోకూడా మంచి రాంకు తెచ్చుకున్నాను. చివరి సంవత్సరంలో ఉండగానే రెండు మూడు కాలేజీలనుంచీ టీచింగ్ పోస్టుకి ఆఫర్లు వచ్చాయి. చివరికి మద్రాసు యూనివర్సిటీలో ఫాకేల్టీగా చేరాను. అందులో భాగంగానే రెండు మూడు నెలలకోసరి పూనా ఫిల్మ్ ఇన్స్టిట్యూట్‌లో ఫిల్మ్ ఎప్రిసియేషన్ కోర్సులకి వెళుతుండేదాన్ని. అక్కడ రోజుకి నాలుగైదు అద్భుతమైన సినిమాలని(ప్రపంచభాషల్లనింటిలోకి అత్యుత్తమమైనవి) క్రిటికల్ ఎనాలసిస్‌తో చూశాక, నా సమయాన్ని, ఆసక్తిని కేవలం టీచింగ్‌కే వెచ్చించి నాకు నేను పరిమితులు విధించుకుంటున్నానేమో అనిపించింది.

రేవతి గారితో పరిచయం.. సినీ రంగ ప్రవేశం..

నాకు ఇష్టమైన సినిమా రంగంలోకి ప్రవేశించడానికి అది సరైన సమయం అనిపించింది. మా తమ్ముడికి ఎడిటర్ శ్రీకర్ ప్రసాద్ గారి బ్రదర్‌తో మంచి పరిచయం ఉంది. ఎడిటింగ్ శాఖతో మొదలుపెడితే దర్శకత్వానికి మంచి పునాది ఉంటుందని ఆ ప్రయత్నాల్లో ఉండగా నా ఫ్రెండ్ ఇంకొకరు "రేవతి గారు ఇంగ్లీషులో సంభాషణలు వ్రాసే వాళ్ళకోసం చూస్తున్నారు. ఏదో డాక్యుమెంటరీ తీస్తున్నారట" అని చెప్పారు. ఆ విషయం తెలిశాక సరాసరి వెళ్ళి రేవతి గారిని కలిశాను.

నా బ్యాక్ గ్రౌండ్, అన్నీ విని ఆమె బాగా ఇంప్రెస్ అయ్యారు. ఐతే "ప్రస్తుతానికి ప్రోజెక్టు ఏమీ లేదు. ఏదైనా మొదలు పెడితే తప్పక పిలుస్తాను.." అన్నారామె.

వెంటనే రెండురోజుల్లోనే రేవతి గారి దగ్గరనుంచీ పిలుపువచ్చింది. వాతావరణ కాలుష్యం మీద నిర్మించే డాక్యుమెంటరీకి

సంభాషణలు వ్రాయాలి అని. ఆ ప్రాజెక్టు షూటింగ్ అంతా కలిపి నెలరోజుల్లో ఐపోయింది. రేవతి, సురేష్ మీనన్‌లు నాలోని ఆసక్తినీ, టాలెంట్‌ని బాగా మెచ్చుకుని, తమ తర్వాతి ప్రాజెక్టుకి కూడా తమతో కలిసి పనిచేయమని అడిగారు. ఐతే ఇంకోవైపు స్కూల్లో టీచింగ్ అవర్స్ కమిట్ మెంట్ ఉంది. హెడ్ ఆఫ్ ది డిపార్ట్‌మెంట్ దగ్గరకెళ్ళి విషయం చెప్పాను. ఆమె పరిస్థితి అర్థం చేసుకుని వారం రోజుల్లో నేను చెప్పే క్లాసులన్నింటినీ బుధవారానికి మార్చేసి, ఆ ఒక్క రోజు ఉదయం 10.00 నుంచీ సాయంకాలం 4.00 వరకూ వారానికి సరిపడా క్లాసులన్నీ పూర్తిచేసేలా ఏర్పాటు చేశారు. అదనంగా సెమినార్లు, పరీక్షా నిర్వహణ వగైరాలు ఉండనే ఉంటాయి. చాలా కష్టమైన సమయం. ఐనా అక్కడ రేవతి గారితో కలిసి పనిచేసే అవకాశం కాబట్టి ఎంత కష్టపడడానికైనా సిద్ధపడ్డాను.

ఇంటిదగ్గర ఇద్దరు చిన్నపిల్లలు, వాళ్ళని చూసుకోవాలి. రేవతి గారితో చెప్పాను

"ఇదీ నా పరిస్థితి..ఉదయం పిల్లలని స్కూల్లో దించి 7.00 తర్వాత వచ్చి మధ్యాహ్నం 3.00 వరకూ పనిచేస్తాను..తర్వాత అపార్థాలు రాకుండా ఉండాలని ఇప్పుడే చెబుతున్నాను.."అని.

"సుధా ..నీ వర్క్ క్వాలిటీ విషయం మాకు పూర్తిగా తెల్సింది. నువ్వు ఎంత సేపు పనిచేస్తావు అనే విషయం కంటే నువ్వు ఎంత పనిచేస్తావో అన్న సంగతే మాకు కావాలి.ఆ విషయంలో నీ మీద మాకుపూర్తి నమ్మకం కలిగింది.." అన్నారు.

ఆ విధంగా అటు మా కాలేజీ హెడ్ ఆఫ్ ది డిపార్ట్‌మెంట్, ఇటు రేవతిగారూ ఇద్దరూ నా ఇబ్బందులని అర్థం చేసుకుంటూనే, నాలోని ప్రతిభకి మార్గం చూపించారు.

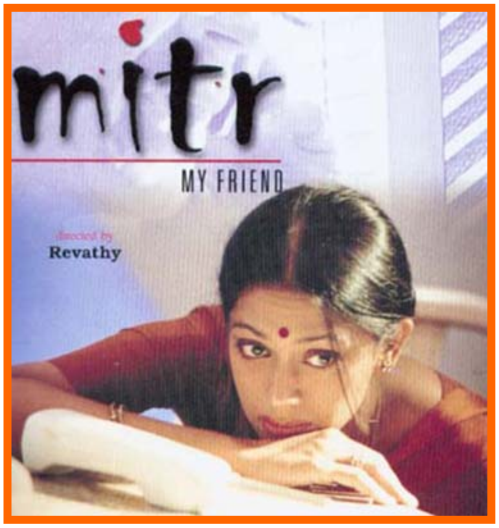

రేవతి గారు మొదలుపెట్టిన 'మిత్ర్ మై ఫ్రెండ్' చిత్రానికి స్క్రీన్ ప్లే, సంభాషణలకి సహ రచయిత్రిగా పనిచేయడం మొదలుపెట్టాను. నాతో పాటు ప్రియ కూడా పనిచేసింది. తను తర్వాతి రోజుల్లో మణిరత్నంగారి వద్ద పనిచేసింది. 'మిత్ర్ మై ఫ్రెండ్' షూటింగ్ అంతా కాలిఫోర్నియా లోని శాన్‌హోసేలో జరిగింది. ప్రియ కి అమెరికా వెళ్ళడానికి కుదరలేదు. రేవతి గారితో నేను అమెరికా వెళ్ళి షూటింగ్ జరిగిన రెండున్నర నెలలూ అక్కడే ఉన్నాను. రేవతి గారితో పనిచేయడం మరచిపోలేని అనుభవం. ఒక పూర్తిస్థాయి సినిమా నిర్మాణంలో పూర్తిగా ఇన్వాల్వ్ ఐ పనిచేయడం అదే మొదటిసారి. ఎన్నో విలువైన విషయాలు నేర్చుకునే అవకాశం లభించింది. అక్కడ వున్నన్ని రోజులూ మా చిన్నపిల్లలిద్దరినీ మావారూ, అమ్మా, నాన్నా, చెల్లి కలిసి చూసుకున్నారు. ఈ విషయంలో అప్పటికీ, ఇప్పటికీ నా కుటుంబ సభ్యులు ఇచ్చిన, ఇస్తున్న సహాయ సహకారాలు వెలకట్టలేనివి.

మణి సర్ దగ్గర అసిస్టెంట్‌గా

'మిత్ర్ మై ఫ్రెండ్' అయ్యాక కొంచెం బ్రేక్ తీసుకున్నాను. రేవతిగారు కూడా తర్వాత వెంటనే సినిమాలేమీ మొదలుపెట్టలేదు. ఆ సమయంలో వేరే ఎవరి వద్దనైనా అసిస్టెంట్‌గా చేరాలని అనుకున్నాను. ఒకప్పటి ప్రముఖ దర్శకుడు బాలాజీ గారి అబ్బాయి సురేష్ బాలాజీ నాకు మంచి మిత్రుడు. తనతో చెప్పినప్పుడు ప్రియదర్శన్ గారి వద్ద చేర్పించడానికి ప్రయత్నిస్తానని అన్నాడు. ప్రియదర్శన్‌గారిని అడిగితే, అప్పటికే తన వద్ద 8 మంది అసిస్టెంట్‌లు ఉన్నారని, క్రిందటి వారమే మరో అసిస్టెంట్‌ని తీసుకున్నాననీ చెప్పారట.

"వేరే ఎవరి వద్ద చేయాలనుకుంటున్నావు?" అని అడిగాడు సురేష్.

"అఫ్‌కోర్స్ మణి సర్.." అన్నాను చాలా కాజువల్‌గా.

"ఓకె..ట్రై చేస్తా.." నన్నాడు సురేష్.

కానీ నాకైతే అస్సలు నమ్మకం లేదు.

మణిరత్నంగారి వద్ద అసిస్టెంట్‌గా పనిచేసే అవకాశం అంటే మాటలు కాదు. ఏదో అన్నాడు కానీ అవుతుందటలే అనుకున్నాను. తనకి మణిసర్ ని కలిసి విషయంచెప్పడానికి రెండు మూడు నెలలు పట్టింది. మణి సర్ నా బ్యాక్ గ్రౌండ్ గురించి అడిగారట. సురేష్ తనకి ఎక్కువతెలీదని, నాతోనే డైరెక్ట్ గ మాట్లాడమని చెప్పాడట.

మణిసర్ గారి నుంచి ఇంటర్వ్యూకి రమ్మని పిలుపు వచ్చింది. నన్ను నేను నమ్మ లేకపోయాను. ఆయన అంతకు ముందే 'మిత్ మై ఫ్రెండ్' చూసి వున్నారు కాబట్టి నా గురించి పూర్తిగా కాకపోయినా కొంచెం తెలుసు. వెళ్ళాను. గంటన్నర సేపు రకరకాల ప్రశ్నలు వేశారు. అసిస్టెంట్‌గా చేరకుండా నిరుత్సాహ పరచాలని ఆయన ప్రయత్నం. ఆయన వద్ద పనిచేయడమే లక్ష్యమని కన్విన్స్ చెయ్యాలని నా తపన.

"ఇప్పటికే ఒక సినిమాకి అసిస్ట్ చేశావు. సినిమా నిర్మాణమంతా తెలుసు. ఇంకా నా వద్ద నేర్చుకునేదేముంది?"

"అలా కాదు సర్..నాకు ఇంకా కాన్ఫిడెన్స్ రాలేదు.."

"నావద్ద పని చేస్తే కాన్ఫిడెన్స్ వస్తుందనుకుంటున్నావా?"

"మీరు పనిచేసే శైలిని పరిశీలించడమే అరుదైన అనుభవం.. మీ వద్ద అసిస్టెంట్‌గా పనిచెయ్యడం నా జీవితకాలపు కోరిక.."

"నా వద్ద పనిచెయ్యడం చాలా కష్టమైన పని. నేను పర్‌ఫెక్షనిస్ట్‌ని. సెట్స్‌లో సీరియస్‌గా ఉంటాను. నెలల తరబడి ఔట్‌డోర్ షూటింగ్స్ ఉంటాయి. సినిమాకీ సినిమాకి మధ్యలో ఒకటి రెండు సంవత్సరాలు గ్యాప్ ఉంటుంది కూడా.."

వాదోపవాదాల అనంతరం నేనే గెలిచాను.

నా లైఫ్ టైమ్ యాంబిషన్ నెరవేరింది..! ఎవరి సినిమాలు చూసి సినిమా రంగంలో నా కెరీర్ చూసుకోవాలనుకున్నానో, ఆ మణిసర్ దగ్గర అసిస్టెంట్‌గా నా సినీ జీవితం మొదలైంది.

'కన్నత్తిల్ ముత్తమిట్టల్','యువ','గురు' సినిమాలకి మణి సర్ దగ్గర అసిస్టెంట్‌గా ఆరున్నర సంవత్సరాలు పనిచేశాను. అదొక జీవితకాలపు అనుభవం. అరుదైన అవకాశం వచ్చింది కాబట్టి నన్ను నేను నిరూపించుకోవాలనే తపనతో పనిచేసేదాన్ని. నేను మహిళనన్న వ్యత్యాసం రాకూడదని, ఎవరితోనూ విమర్శలు ఎదుర్కోకూడదనే పట్టుదలతోపనిచేశాను. ఉదయం అందరి కంటే ముందుగా నేనే ఆఫీసుకి వెళ్ళేదాన్ని. ఔట్ డోర్ షూటింగ్స్‌లో కూడా ఎప్పుడూ లీవ్ కావాలని అడగలేదు. మగ పిల్లల టైమ్ షెడ్యూల్స్‌కి ఏమాత్రం తీసిపోకుండా నేనూ కష్టపడేదాన్ని. నాలుగు నెలలు పైగా ఔట్ డోర్‌లో ఉండీ, కేవలం ఒకటి రెండు రోజులు మాత్రం శెలవు తీసుకుని ఇంటికొచ్చి పిల్లలని చూసి మళ్ళీ వెళ్ళిపోయేదాన్ని. అన్నేళ్ళూ మా వారూ, నా కుటుంబ సభ్యులే నాకు కొండంత అండగా నిలబడ్డారు. పిల్లలకి ఏ లోటూ రాకుండా చూసుకున్నారు. 'గురు' చిత్రం తర్వాత సొంతంగా ప్రయత్నాలు చేద్దామని బయటికి వచ్చేప్పుడు మణి సర్ అన్న మాటలు నాకు పెద్ద కాంప్లిమెంట్. తర్వాత సినిమా తీసినా తియ్యకపోయినా ఆయన ప్రశంసలని మించిన సర్టిఫికెట్ లేదనిపించింది. నిజానికి మణిరత్నం గారి వద్ద పనిచేసేప్పుడే ఒక తెలుగు నిర్మాత సిద్ధార్థ హీరోగా నాతో సినిమా చేస్తానని, కథ కావాలని అడిగారు. ఐతే అప్పటికింకా నేను రెడీగా లేనని చెప్పాను.

'ద్రోహి' మొదలైందిలా..

2007లో మణి సర్ వద్ద నుంచి బ్రేక్ తీసుకున్నాక కొన్ని నెలలు కుటుంబసభ్యులతో హిమాలయాలకి వెళ్ళాను. అక్కడ మా వారు హైడ్రో పవర్ ప్రోజెక్టు నిర్మిస్తున్నారు. నాలుగు నెలలు ఆ ప్రశాంత వాతావరణంలో ఉండి వెనక్కి వచ్చాము. అప్పటికే నాకు నిర్మాతల వద్దనుంచీ ఆఫర్స్ రావడం మొదలయ్యాయి. అదే సమయంలో కార్పొరేట్ సంస్థలు కూడా చిత్రనిర్మాణంలోకి వచ్చాయి. ఒకటి రెండూ కార్పొరేట్‌ల నుంచీ, ఒక తెలుగు చిత్ర నిర్మాత నుంచీ ఆఫర్లు వచ్చాయి. అన్నీ బేరీజు వేసుకుంటుండగా నాకు ఫ్రెండూ, ఎల్వీ ప్రసాద్ గారి మనుమరాలు ఐన మనో అక్కినేని వద్ద నుంచీ వచ్చిన ఆఫర్‌ని తీసుకోవలనుకున్నాను. ఇద్దరం కథ గురించి చర్చించడం మొదలుపెట్టాము.

తనే ఒకటి రెండు రిఫరెన్సులు ఇచ్చింది కథకోసం.

ఐతే నేను చెప్పాను "నేను సొంతంగా ఒక కథ తయారు చేస్తాను. నీకు నచ్చకపోతే అప్పుడు నువ్వు చెప్పిన రిఫరెన్సులకి వెళ్దాం.." అని.

తను సరేనంది.

నాలుగైదు నెలలు ఒక కథ మీద కూర్చుని దానికో రూపం తెచ్చాను. (ఇది 'ద్రోహి' కథ కాదు, మరోటి).

ఒక రోజు మనో వద్దకెళ్ళి బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చేస్తూ దాదాపు గంటన్నరపాటు కథ నెరేట్ చేశాను.

"బ్రిలియంట్..సుధా.. లెట్ అజ్ గో విత్ దిస్.." అంది మనో, మొదటి సిటింగ్ లోనే.

ముందుగా హిందీలో ఆ సినిమా తియ్యాలని మా ప్లాన్.

ఒక పెద్ద హిందీ హీరోతో అప్పాయింట్ మెంట్ తీసుకుని కథ చెప్పడానికి నేను, మనో కలిసి ముంబై వెళ్ళాము. ఆయన కథ అంతా విని, "కథ అద్భుతంగా ఉంది. ఐతే నేను చేస్తున్న స్టైల్ కి ఇది అంతగా సరిపోదు. షారుక్‌ఖాన్ లాంటి వాళ్ళకైతే ఈ కథ సరిగ్గా సరిపోతుంది.." అన్నారు.

ఇద్దరం మాట్లాడుకుంటూ కారు వద్దకి వెళ్తుతుండగా "సుధా..నువ్వేం అనుకోనంటే ఒక మాట చెబుతాను. నీ కథ సుపర్బ్ గా ఉంది. కానీ దీన్ని మొదటి సినిమా గా తియ్యొద్దు. ఎక్కువ కమ్మర్షియల్ ఎలిమెంట్స్ ఉన్న వేరే కథ ఏదైనా నీ మొదటి సినిమాగా ఎంచుకుంటే బావుంటుంది.." అన్నారాయన.

వెంటనే పది, పదిహేను వాక్యాల్లో 'ద్రోహి' కథ చెప్పాను.

"ఫెంటాస్టిక్.. మొదటి సినిమాగా చెయ్యడానికి ఇది బావుంటుంది,.." అన్నాడాయన.

చెన్నై తిరిగొచ్చాక నాలుగైదు రోజుల తర్వాత వెళ్ళి 'ద్రోహి' లో మొదటి ఏడెనిమిది సీన్లు మనోకి వివరంగా చెప్పాను. మనో పూర్తిగా కన్విన్స్ ఐంది. "వియ్ ఆర్ గోయింగ్ విత్ దిస్" అంది.

ముందునుంచీ హిందీ సినిమానే మా లక్ష్యం కాబట్టి కేస్టింగ్ ఎవరు సరిపోతారా అని వెదికాం. ఐతే కథ ప్రకారం 20 ఏళ్ళకి అటూ ఇటుగా ఉన్న వాళ్ళు కావాలి. హిందీలో అంత చిన్న యాక్టర్స్‌తో చేస్తే బిజినెస్ చెయ్యడం కష్టం. పెద్ద యాక్టర్స్ కథకి

సరిపోరు. అప్పుడు మనో "తమిళం లో చేద్దాం. నీకు సౌకర్యంగా ఉంటుందా?" అని అడిగింది. తెలుగు, తమిళం, హిందీ, ఇంగ్లీష్ అన్నీ కంఫర్టబుల్ జోన్సే కాబట్టి సరే అన్నాను. అలా మొదలైంది నా మొదటి సినిమా 'ద్రోహి'.

'ద్రోహి' ప్రయాణం..

62 సంవత్సరాల క్రిందట 1948 లో మనో వాళ్ళ తాతగారు ఎల్వీ ప్రసాద్ గారు తీసిన మొదటి సినిమా 'ద్రోహి'. ఆ సినిమా పేరే మా మొదటి సినిమాకి సరిపోవడం సెంటిమెంటల్‌గా కూడా మా ఇద్దరికీ చాలా ఆనందం కలిగించింది.

ఇంక లొకేషన్స్ చూడ్డం తరువాతి ఘట్టం. కథా పరంగా నార్త్ చెన్నైలో ఉన్న రాయపురంలో తియ్యాలని అనుకున్నప్పుడు అందరూ మమ్మల్ని నిరుత్సాహ పరిచారు. అది చాలా ప్రమాదకరమైన ప్రదేశం. కరుడు గట్టిన నేరస్తుల నివాసం. న్యూయార్క్ బ్రాంక్స్ లాంటిది అందుకే ఎవ్వరూ అక్కడా ఇంతవరకూ ఏ షూటింగూ చెయ్యలేదని చెప్పారు. ఐనా నేను పట్టుదల వదల్లేదు. మట్టి రోడ్లు, మురికీ, డార్క్, గ్రెయినీ.. ప్రాంతం అది. అక్కడికి వెళ్ళి స్థానికులతో మాట్లాడాక అక్కడ సురక్షితంగా షూటింగ్ చెయ్యగలనన్న నమ్మకం కలిగింది.

మనో తో.." కొంచెం ఖర్చు ఎక్కువ ఔతుంది. ఐతే కథకి సరిగ్గా సరిపోయే ప్రదేశం రాయపురమే " అని చెప్పాను. తనూ ఒప్పుకుంది.

మా డైరెక్టర్ ఆఫ్ ఫోటో గ్రఫీ ఆల్ఫాన్స్ రాయ్ గారు కూడా రాయపూర్ అనే సరికి చాలా ఉత్సాహ పడ్డారు. పైగా "అలాంటి ప్రదేశం కేవలం నేపథ్యమే కాక కథలో ఆ వూరు కూడా ఒక కేరక్టర్‌గా ఉంటుంది కాబట్టి ఖచ్చితంగా అక్కడే చేద్దాం" అని అన్నారు. అలా మా చిత్రీకరణకి రాయపురం వేదిక ఐంది. అక్కడ వాళ్ళతో మాట్లాడుతూ "ఇంత వెనకబడ్డ ప్రాంతంలో ఎందుకు ఉంటారు, మీకు అవకాశం వస్తే సౌత్ చెన్నైకో , సెంట్రల్ చెన్నై కో వెళతారా?" అని అడిగాను. "ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఇక్కడ నుంచి కదలం మేము. ఈ సముద్రం మా జీవితాల్లో అవినాభావంగా అల్లుకుపోయింది. ఇదే మా వూపిరి, జీవితం..దీన్ని ఒదిలి ఎక్కడకీ వెళ్ళం.." అని చెప్పారు వాళ్ళు. వాళ్ళని అక్కడే కట్టి పడేసిన ఆ సముద్రాన్నే మా 'ద్రోహి' సినిమాలో ప్రతి ఐదారు సీన్లకి ఒకసారి వచ్చేలా షూటింగ్ చేశాము.

ఇంక 'ద్రోహి' చిత్రంలోని తారాగణం ఎంపిక విషయానికి వస్తే - రెండు ప్రధాన పాత్రలకి ఇద్దరు యువకులు కావాలి. కొత్తనటుడు విష్ణు స్టిల్స్ చూడగానే అతనైతే కథకి సరిగ్గా సరిపోతాడనిపించింది. నల్లగా, పల్లెటూరి కుర్రాడిలోని మొరటుతనం, కరకుతనం కావాలి. విష్ణుని ఆఫీసుకి పిలిపించినప్పుడు అతన్ని చూడగనే ఆశ్చర్యపోయాను. అతడికి 27-28 సంవత్సరాల వయసు ఉంటుంది. మనిషిలో కూడా పల్లెటూరి మొరటుతనం బదులు పట్నవాసపు సౌకుమార్యం కనిపించింది. ముందుగా ఆశ్చర్యపోయాను. కథలో పాత్రగురించి వివరించగానే 'షూటింగ్ సమయానికల్లా మీరు చెప్పినట్లు మార్చుకుంటాను మేడమ్ ' అని చెప్పిన విష్ణు మహాబలిపురం వెళ్ళి, టానింగ్ చేయించుకుని మొరటుతనం కొట్టొచ్చేలా మారాడు. అలానే తన సహనటుడు శ్రీకాంత్‌తో సరితూగడానికి గాను 9 కిలోలు

బరువు తగ్గాడు. శ్రీకాంత్ 15 కిలోలు బరువు పెంచుకున్నాడు. ఆ విధంగా ఇద్దరూ తమ పర్సనాలిటీలని సమం చేసుకుని కథలోని పాత్రలకి నూటికి నూరు శాతం న్యాయం చేకూర్చారు. మా సినిమా కంటే ముందుగానే విడుదలైన 'వెన్నెల కబడ్డీ కులు' సినిమా విష్ణు మీద మాకున్న నమ్మకాన్ని రెట్టింపు చేసింది.

ఇంక స్త్రీ పాత్రల విషయానికి వస్తే మూడు ప్రధానమైన పాత్రలున్నాయి. ఒక పాత్రకి నా ఫ్రెండ్ పూజని ఎంపిక చేసుకున్నాను. ఇంకో పాత్రకి మళయాళీ నటి పూర్ణ సరిపోతుందనిపించింది. తనకి తమిళం అంతగారాదు. తనని చెన్నైకి పిలిపించి లంగా,ఓణి డ్రెస్‌లో ఫోటోలు తీశాము. అలానే నేను కథ చెబుతూ తనకి తెలీకుండానే ఐ-ఫోన్ లోనూ, డిజిటల్ కెమేరాతోనూ షూట్ చేశాము. నేను సీన్లు వివరిస్తున్నప్పుడు తన ఎక్స్‌ప్రెషన్స్ అద్భుతంగా వచ్చాయి. ఆ పాత్రకి తను సరిగ్గా సరిపోతుందని పూర్తి నమ్మకం కలిగింది. ఇంక మిగిలిన మూడో పాత్రకి యేంజిలిక్ లుక్ ఉన్న అమ్మాయి కావాలి. పూనా అమ్మాయి పూనమ్ బజ్వా ఫోటోలు చూశాక తన నవ్వులో నేను వెదుకుతున్న యేంజిలిక్ లుక్ కనిపించింది. ఒక వైపు బ్రాహ్మణ యువతి గానూ, కొన్ని దృశ్యాల్లో వృద్ధ పాత్రలోనూ నటించాలి. రెండు పాత్రలనీ చేయడానికి పూనమ్ అంగీకరించింది. సామాన్యంగా కెరీర్ మొదట్లో ముసలి పాత్రలో కనిపించడానికి యంగ్ హీరోయిన్లు ఒప్పుకోరు. ఈ విషయంలో పునమ్ చాలా ప్రొఫెషనల్‌గా రెండు పాత్రలకీ అద్భుతంగా న్యాయం చేసింది. కేరక్టర్స్ అందరికీ సంభాషణలన్నీ ఆరునెలలు ముందుగానే ఇవ్వడం జరిగింది. సెట్స్‌కి రాగానే ఎవ్వరూ స్క్రిప్ట్ పాడ్ చూసే అవసరం రాలేదు. ఇందువల్ల కూడా నేననుకున్న ఎఫెక్ట్స్ రాబట్టుకోవడానికి అంత కష్టపడాల్సిన అవసరం రాలేదు.

ప్రొడ్యూసర్ మనోతో మాట్లాడినప్పుడు ముందుగా 70 రోజుల షూటింగ్ అనుకున్నాం. నేను 53 రోజుల్లో షూటింగ్ పూర్తిచేశాను. ఏ పాత్రకీ అత్యవసరమైతే తప్ప రెండో టేక్ కో మూడో టేక్ కో వెళ్ళే వాళ్ళం. అంతకు మించి ఎప్పుడూ షూటింగ్ సమయాన్ని వెచ్చించలేదు. ముందు చేసుకున్న ఏర్పాట్లు అంత పకడ్బందీగా ఉన్నాయి. పైగా రెండో టేక్‌లో రాని ఎఫెక్టు 20వ టేక్‌లో వస్తుందని నేను నమ్మను.

మిగతా సాంకేతిక నిపుణులంతా తమ తమ రంగాల్లో బెస్ట్ అనిపించుకున్నారు. ఫలితం ఈ రోజు తమిళ ప్రేక్షకులు 'ద్రోహి' కి చూపిస్తున్న ఆదరణ. రాయపురంలో తీయడం ప్రమాదకరమని అన్నవాళ్ళే కాక ఎవ్వరూకూడా మేము రాయపురాన్ని చూపించిన విధానాన్ని ఏమాత్రం తప్పుపట్టలేదు. ఇది కూడా నాకెంతో సంతోషం కలిగించే విషయం.!

అదండీ నా మొదటి సినిమా 'ద్రోహి' వరకూ జరిగిన పదేళ్ళ ప్రయాణం..! ఈ సుదీర్ఘ ప్రయాణంలో నా విజయానికి సహకరించిన కుటుంబసభ్యులకి, మిత్రులకి శ్రేయోభిలాషులకి 'కౌముది' ముఖంగా కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తున్నాను. 'కౌముది' పాఠకులకి హృదయపూర్వక అభివందనాలు.

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ

NEW
Click here to share your comments on this story